

Sygn. akt IV Ka 149/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016 r.

sprawy **K. W.**

syna B. i M. z domu G. (...) r. we W. z art. 286 § 1 kk w związku z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 8 grudnia 2015 r. sygnatura akt II K 771/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 380 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 149/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2015 roku (sygn. akt II K 771/140 Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie po rozpoznaniu sprawy K. W. oskarżonego o to, że w okresie od 23.06.2011r. do 12.12.2011r. w D. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

i wykonania usług budowlanych, za pomocą wprowadzenia w błąd, co do zamiaru

i możliwości finansowych zapłaty za wykonaną usługę czym spowodował szkodę

o łącznej wartości 46.125,00 zł na rzecz (...) z/s w D.

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

oskarżonego K. W. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia

23 czerwca 2011r. do dnia 28 listopada 2011r. w D. i we W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru,

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd M.M.i J. M. - działających w imieniu pokrzywdzonej sp. z o.o. Przedsiębiorstwo Budowlane (...) co do zamiaru i możliwości wywiązania się

w całości z obowiązku zapłaty wynagrodzenia za wykonane zgodnie z umową zawartą w dniu 23 czerwca 2011r. usługi, doprowadził spółkę z o.o. Przedsiębiorstwo Budowlane (...) z s. w D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wykonania usług budowlanych o łącznej wartości 46.125 zł.,

za które pokrzywdzona spółka wystawiła faktury z odroczonym terminem płatności:

nr (...) z dnia 15 września 2011r. na kwotę 35.055 zł z odroczonym terminem płatności do dnia 6 października 2011r. oraz nr (...) z dnia 28 listopada 2011r. na kwotę 11.070 zł z odroczonym terminem płatności do dnia 12 grudnia 2011r., to jest występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art.

286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu grzywnę

w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych; na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu ustalając okres próby na 2 (dwa) lata;

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego na podstawie art. 425 § 1 i 22 kpk oraz art. 444 kpk w całości na korzyść oskarżonego zarzucając na podstawie art. 438 pkt 1,2 i 3 w zw. z art. 427 § 1 i 2 kpk:

- **obrazę przepisów postępowania**, mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku, a 10 art. 14 § 1 k.p.k.. poprzez przekroczenie granic aktu oskarżenia, polegające na uzupełnieniu (a nie zmianie) w opisie czynu zabronionego i przyjęciu, że oskarżony wprowadził w błąd M. i J. M. - działających w imieniu pokrzywdzonej sp. z o.o. Przedsiębiorstwo Budowlane (...), w sytuacji, gdy treść zarzutu aktu oskarżenia nie zawierała danych osób fizycznych (członków zarządu osoby prawnej), które jako jedyne mogą zostać wprowadzone w błąd, a zatem doszło do rozerwania zasady tożsamości czynu, ponieważ w przypadku przestępstw materialnych zamiar sprawcy (wprowadzenie w błąd) musi być odnoszony do skutku, a zgodnie z rozumieniem art. 286 § 1 k.k., sprawca nie może wprowadzić w błąd osoby prawnej, tylko jej uprawnionych reprezentantów;

- **obrazę przepisów postępowania**, mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz nieuwzględnienie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, wyrażające się:

a) z jednej strony – w sprzecznym z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem doświadczenia życiowego uznaniu zeznań reprezentantów pokrzywdzonego - za w pełni wiarygodne, mimo sprzeczności zachodzących zarówno w samych zeznaniach, jak również wzajemnie między nimi, a w szczególności:

- przyjęciu, że to z inicjatywy J. M. sporządzono projekt trójstronnego porozumienia, w sytuacji, gdy zeznań tego samego bezpośrednio wynika, że „Ja sobie teraz przypominam, że na spotkaniu z panem W. wyszło, że to on zaproponował zawarcie takiej umowy, że to może być rozwiązanie kwestii jego zobowiązań wobec nas”, a zatem nielogicznym było przyjęcie, że inicjatywę rozwiązania problemów finansowych wykazywał pokrzywdzony poprzez złożenie propozycji podpisania trójstronnego porozumienia, skoro zgromadzony w sprawie materiał dowody wskazuje, że taką inicjatywę wykazał się oskarżony;

- przyjęciu, że z zeznań J. M. wynika, że oskarżony podejmował próby zatajania informacji dotyczącej jego sytuacji majątkowej w chwili zawierania umowy zlecenia z dnia 23.06.2011 r, w sytuacji, gdy z zeznań tego samego wynika, że „Do zawarcia umowy doszło n¹ ten sposób, że my startowaliśmy z luku samą ofertą do firmy (...), wygrała firma oskarżonego. więc my zaproponowaliśmy współpracę. My zaproponowaliśmy stawkę a on się zgodził”, a zatem z opisu pokrzywdzonego dotyczącego momentu negocjacji i podpisywania umowy zlecenia nie wynika, aby towarzyszyły temu zdarzeniu jakieś szczególne okoliczności, które mogły by obciążać oskarżonego, wręcz przeciwnie pokrzywdzeni sami, zaproponowali współpracę i jej warunki finansowe;

b) z drugiej zaś strony - w zdeprecjonowaniu w istotnym zakresie wyjaśnień oskarżonego, a w szczególności w zakresie jego świadomości co do zamiaru wprowadzenia w błąd swoich kontrahentów i wiedzy o istnieniu przekonania u

pokrzywdzonych dotyczącego mylnego wyobrażenia o sytuacji finansowej oskarżonego w chwili zawierania umowy, jak i jego „złych” intencji w zakresie wykonania umowy zlecenia z dnia 23 czerwca 2011 r. (zamiar bezpośredni)

skutkujące m.in. dokonaniem szeregu wskazanych niżej błędów w ustaleniach faktycznych, a w konsekwencji prowadzące do stwierdzenia, że K. W. wprowadził w błąd M. i J. M., ewentualnie nie wyprowadził ich z tego błędu;

- **błąd w ustaleniach faktycznych** polegający na przyjęciu, że oskarżony w sposób świadomy i celowy nie wyprowadził z błędu pokrzywdzonych w zakresie jego sytuacji finansowej istniejącej na dzień podpisywania umowy (23.06.2011r.), skoro jak wynika zeznań pokrzywdzonych jak i oskarżonego, rozmowy w tym temacie nie były nigdy prowadzone, a zatem oskarżony nie mógł wiedzieć i obejmować swoją świadomością, że pokrzywdzeni wiedzą o jego sytuacji finansowej, a skoro tak nie mógł ich z tego błędu wyprowadzić;

- **błąd w ustaleniach faktycznych** polegający na przyjęciu, że oskarżony w sposób świadomy i celowy wprowadził w błąd pokrzywdzonych w ten sposób, że „uiszczając zapłatę za pierwszą fakturę przedłożoną w początkowym etapie pracy, oskarżony chciał wskazać na uczciwe zamiary, co miało stworzyć u przedstawicieli pokrzywdzonej spółki błędne wyobrażenie o rzeczywistości poprzez nabranie przekonania, iż oskarżony ma możliwość i zamiar uregulowania należności za wykonane prace (strona 30 uzasadnienia wyroku);

- **błąd w ustaleniach faktycznych** polegający na przyjęciu, że oskarżony w chwili zawierania umowy zlecenia z dnia 23.06.2011 r. zatajał istotne informacje dotyczące istniejących obciążeń swojego majątku, podczas gdy m.in z zeznań M.M.wynika, że „oskarżony wprowadził spółkę w błąd nie w chwili przyjmowania zlecenia, ale w chwili kiedy otrzymał wynagrodzenie od generalnego wykonawcy”, a zatem jak wynika z tych zeznań o możliwym wprowadzeniu w błąd (częściowym nie zapłaceniu za usługę), mogło dojść najwcześniej z chwilą zaksięgowania środków finansowych na koncie bankowym oskarżonego;

Niezależnie od dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych oraz przy generalnie kwestionowanym przez obronę założeniu, że ustalenia te są jednak prawidłowe, wyrokowi powyższemu zarzucił:

- **obrazę prawa materialnego**, a to art. 286 § 1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że realizacja znamienia czasownikowego w postaci wprowadzenia w błąd może nastąpić poprzez przeniesienie czasu popełnienia czynu zabronionego na bliżej nieokreśloną chwilę i na okres realizacji i wykonania zobowiązania (umowa z dnia 23.06.2011 ty), podczas gdy zachowanie polegające na wprowadzeniu w błąd jest chronologicznie zachowaniem wcześniejszym i musi ono poprzedzać moment rozporządzenia mieniem;

- **błędnej interpretacji znamion strony podmiotowej**, wyrażająca się w dowolnym przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że opisane w ustalonym stanie faktycznym zachowanie oskarżonego polegające na m.in. dokonywaniu do rąk poborcy skarbowego częściowej spłaty zadłużenia (str. 27 uzasadnienia) wyczerpuje znamię strony podmiotowej czynu stypizowanego w przepisie art. 286 § 1 k.k.. pomimo tego, że takie zachowanie nie mieści się w dyspozycji tego przepisu i może być ewentualnie interpretowane, jako działanie na szkodę wielu wierzycieli;

Powołując się na powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł, aby Sąd Okręgowy - korzystając ze swoich uprawnień - zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonego K. W. od zarzuconego mu przestępstwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód, w którym sąd rejonowy poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności k.19 – 29 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, (k. 462 – 472 akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł tenże sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Sąd odwoławczy w pełni przychyła się do wywodów sądu I instancji w tej mierze, nie znajdując podstaw do ich powielania w treści przedmiotowego uzasadnienia.

Na pełną aprobatę zasługuje również ocena prawna zachowania oskarżonego poparta obszernymi wywodami na k. 29 – 34 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, (k.472-477 akt sądowych).

Zarzuty apelacji sprowadzają się do polemiki z ustaleniami sądu I instancji nie zawierają argumentów mogących skutecznie podważyć trafność toku rozumowania sądu rejonowego zaprezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Opis i kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu nie budzą zastrzeżeń.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania wymierzonej oskarżonemu kary za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4) kpk.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 636 § 1 kpk i art. 18 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.